

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹמִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֹד

פְּרִשְׁת לְךָ לֵךְ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פֶּרוּשׁ מֶלֶךְ וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ג' - חלק כ"ו

קונטרס 86

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹדוּ בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

אשרי העם הם לומדך, ואשרי העומדים על סודך

כדי להגיע לאלף סיומי זוהר אנו עורכים רשימה של כל הלומדים, כל הלומד זוהר, או רוצה להרשם למסלולים של לימוד כל הזוהר, וכן כל מי שכבר נרשם,

נא להתקשר להרב אברהם חיים אופמן שליט"א 02-9924486

**תורתו מגן לנו, היא מאירת עינינו,
הוא ימליץ טוב בעדנו, אדונו בר יוחאי.**

שנה טובה ממפעל הזוהר העולמי

בין כסא לעשור שנית הגאולה לפ"ק

אנו מאחלים לכל עם ישראל ולכל העוסקים בצרכי ציבור באמונה יומם ולילה לפרסם את תורת הרשב"י זי"ע ופברט למתנבים ב"מפעל הזוהר העולמי".

גפר חתימה טובה, שנה טובה ומתוקה, שנכתב ונחתם בספר חיים ברכה ושלוש ופרנסה טובה וגזירות טובות ישועות ונחמות – אנחנו וכל עמך בית ישראל לחיים טובים ולשלום, ושנזכה ע"י לימוד וגירסת ספר הזוהר הקדוש לשוב בתשובה שלימה ואמיתית, לזכות הרבים בהפצת הזוהר לעולם כולו, ומאליה תהיה שנת גאולה וישועה קרובה שנה שבו תש"ע יהודה וישראל במהרה בימינו אמן. (לכבוד סוכת הרמח"ל אגרת

הודעה משמחת

בקרב יופיע הספר "אור הזוהר המנוקד" ויחולק חנים (יחד עם "תיקוני זוהר") לכל הלומדים וכן לבתי כנסיות, ישיבות, כוללים וכדו'. כל המעוניין בספר נא לרשום שם, כתובת, מס' טלפון, מס' הסטים הדרושים ולפקס למס':

הספר "אור הזוהר" יוצא לאור עש"ת תש"ע

תש"ע בגימטריא (770) כמנין ספר אור הזוהר

וכמנין רבי שמעון בן יוחאי (עם הד' תבות ועם הכולל)

ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד

לרבים השואלים אודות שיעורים באמירת הזוהר לציבור, בקרב נפרסם רשימת השיעורים.

לתועלת הציבור, כל היודע על שיעורים קיימים או רוצים להתחיל שיעור חדש

נא לשלוח פקס למס': 02-9951300

או לפלאפון: 054-8436784

שביבאור

קבלתי ונושעת

קבלתי על עצמי ללמד ספר הזוהר ונושעתי ב - \$60,000.

מעשה שקרה!

בן מספר ארבע את מה שארע לו – הכנתי סכום של 60 אלף דולר לקראת בניה חדשה. אדרכי והכי נגש אלי שמואל יד"י ובקש את הסכום כהלוואה לתקופה קצרה. ואני שגידתי לא נצרכתי לכסף עד לתחילת הבניה. הסכמתי להלוות לו. זמן הפרעון הגיע. ושמואל משפטט מפני, דוחה אותי שוב ושוב. אני מסה לצר קשר והוא חוסם כל אפשרות שקצאתי. עד שלבסוף לא ענה לי אפילו בטלפון. כאן קבר נשברתי; גם לאבד סימן פה רב וגם לדעת שחברי שהיה נאמן עלי עד לא מקבר. מהתל בי ומרפתא אותי. כל היום וכל הלילה חשבתי על שמואל והקסם, ובעקבות כך נקנסתי לדדודן נפשי.

הרבה אפשרויות לא עמדו לפני. מבחינתי חובת ההשתדלות הבאה היתה. דאגה קלב איש ויחמנה. אולי חבר טוב יוכל לסע בשבתי עצה נכונה. להורני פיצע עלי לנהג במצב מעין זה. פניתי לחברי הטוב. ספרתי לו את העובר עלי ובקשתי את עצתו.

ג. הקשיב וחשב, את רצה בכל מאודו ללמד. עצה מעשית לא ידע להשית. רק בזאת נזרה. במסמך בכתבתי: "כדאי הוא רבי שמעון לסמן עלי...". ובכך שלאחרונה ישנה התעוררות גדולה ללמוד הזוהר הקדוש לפדו וימימי, ואם רבי שמעון בר יוחאי הכתיב בספרו שבזכות הלמוד בספר הזוהר נזקה לנאגה הכללית של כל עמי, בודאי צרתי הקטנה תוכל להפתר בזכות לפד הזוהר. בכחית נאגה פרטית.

מתוך הדחק וכלית ברכה החלטתי לפקד את ציונו של רשב"י בבר מירון. קמתי: נסעתי והשתטחתי על הקבר בתפלה ובתחנונים. שפכתי את צקון לחשי לפני אדון הכל, ובקשתי שבזכות הפקדה שקבלתי על עצמי ללמד בספר הזוהר הקדוש בכל יום אגלה ליושעיה.

בדרך חזרה, כשגלי נרגש מההנהגה הרוחנית שחוויתי, פגשתי געורים ששנים בבות לא ראיתי. החלטנו מספר מלים. ותוך כדי דבור מספר הלה שקבל ירשה גדולה. אשר לחלק מפנה הוא נצרך. ועדו נשאר לו 60,000\$. שאינו צריך אותם בזמן הקרוב. ברכ נדיבותו הציץ לי: אי הנך רוצה הגני מוכן להלוות לך אותם ...

אכן. כדאי הוא רבי שמעון לסמן עלי...

תקבלו על עצמכם ותנושעו.

אנו עומדים בסימיה של שנה. מי לא נדרש לזכיות כדי להיטיב לו לשנה הבאה? מי אינו רוצה בשנה טובה ומתוקה יותר? מי אינו חפץ בישועות פרטיות וכלליות? כדאי הוא רבי שמעון לסמן עלי...

ועל יד יאשע שפע בר ככל העולמות – ראשי תבות רשב"י – שפעוסק בתורתו יזכה בעזרת ה' לשפע רב רוחני וגשמי.

קבלו על עצמכם את לפד הזוהר (5-6 דקות ליום במסלול ד' – במספרט בעמוד 15) ותנושעו בשנה טובה ומתוקה וכל טוב.

מקצו

כל המספרט לפד הזוהר היום בתקופה הקרובה מקבל ספרי הזוהר היום חנם. שנה האמתי של הלומד זוהר ראה בעלונים 1,2,3,4.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר זוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקבדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

לאור הדברים

שפעת החזירים בקראקא

מדברי הזוהר

כל מה שסובל האדם בעולם הזה הוא מפני שלא נזהר במאכלות אסורות (זהר הקדוש ח"ג דף מ"ב).

יוצא מרשות הקדשה ונכנס לרשות הספקא אחרא (זהר הקדוש ח"ג דף מ"ב).

אוי להם ואוי לנפשם כי לא יתדבקו בצרור החיים כלל ודנינו אותו לאחר מיתתו כאדם מגול, כי הקב"ה גועלו בעולם הזה ובעולם הבא (זהר הקדוש ח"ג דף מ"א).

מדבק נפשו בספקא אחרא וגועל נפשו ורוחו, ורוח הטמאה שורה עליו (זהר הקדוש ח"ג דף מ"ב).

נעשה פני חיה רעה (זהר הקדוש ח"ב דף קכ"ה).

הספור שקרה בזמן שה"מגלה עמקות" כהן כרב בעיר קראקא. וכשעתו נעצז את העולם כלו, במיוחד את יהודי איירופה.

ספור מציאותי שקרה לפני 400 שנה לעורר על ענין הכשרות כמובא בזהר הקדוש הרבה פעמים, וכפי שעוורו גדולי הצדיקים שהגלה מתעבתת מפני שלא נזהרים מפאכלות אסורות.

בעל מגלה עמקות

הגאון ר' נתן נטע שפירא נולד בשנת שמי"ה. הוא חי נכדו של ר' נתן נטע שפירא הקודם. שכן ברבנות בעיר הורדנא וחרב פרוש על הספר ששרי דורא וגם פרוש על רש"י על התורה בשם "אמרי שפר".

בשנת שעי"ז התחיל לכהן כרב של קראקא, שם התחיל לשייך גדולה, ועל תלמידיו הרבים נקנה גם הגאון ר' שבתי כהן (הש"ך). בנוסף לגאונותו בנגלה היה גם מפרסם בתור גאון בתורת הקבלה, וידוע כאיש קדוש וטהור.

חדושי על ה"קרי" בשם "חדושי אנשי שם" מדרסים בכל העס"ים. אולם הוא ידוע בעולם בעקר בגלל ספרו "מגלה עמקות", אשר בו הוא מפרש את הפסוק "ואתחנן" במאמנים חסידים ושתים פנים. גם פרושו על התורה נושא את השם "מגלה עמקות".

נתבקש לשייכה של מעלה יום ד' אב שנת שצ"ג. בהיותו רק בן ארבעים ושמנה שנים. על הפצצה שלו חרות בין השאר: "הוא שאומרים עליו שדבר אותו אלהים פנים אל פנים", וכו'.

יסורי יתומים

בשנת שמי"א אלף הששי נפטר בקראקא קצב אחד והשאיר אחריו יתום קטן כבן ארבע. על יתום זה נקמרו רחמי שמי אחד מדו"ץ, קצב גם

הוא. והכניס אותו לביתו. הדוד הזה היה אדם קשה מאד. בור וגס רוח, ונוסף לכך גם גידל בביתו עוד יתום שני. הפלה "גידל" באה רק לתפארת המליצה. למעשה העמיס על כתפי היתומים הרבים את העבודות הקשות ביותר. ויחד עם זאת לא נתן להם מספיק לחם לאכל ולא בנד ללבוש ולא נעלים לרגליהם.

השנים בבקר. בעוד בחוץ שוררת אפלה, נאלצו היתומים להנחת מהשנה הפתוקה, לקום מהפשה וללכת לאטליו, שם השלו עליהם עבודות שחורות.

בחרף היה הקפור "חותר" באצבעותיהם כמו בספינים. צעת שהם נקו את הפלים במים קרים קצרה. אף הו' ישנים יותר ופסקלים יותר מזו, לא היה הקר גורם להם סבל כה קשה, אך הם אף פעם לא ישנו שנה מספיקה ואף פעם לא אכלו לשבע. תמיד היו סובלים מקר וחורר מחמת חסר שנה וחרפת רעב.

הדודה לא היתה יותר טובה מהדוד. "קדחת" נתנה להם לאכל... וכאשר אחד מהיתומים היה נופל אין אונים מכעב וסוקר, היו "מתזירים אותו לתחיה" על ידי פנות ומהלפות ומזוהרים אותו לעבד בקרין ולא להתעצל.

רעב בין עיניהם

היתומים גדלו ללא תורה ולא לפדו אותם שום דבר. הם היו רחוקים מקל זיק של יהדות. לא ידעו מהי תפלה ומה זה מנהגי יהודי, ואף לא לקרות

כל התורם מזמנו ללמוד דף היומי באור הקדוש, (כ-3 דקות) חציק הקדוש רבי שפעון בר יוחאי יסכתו בדיו!!!

האם יש למישהו תעודת ביטוח???

לרבי שמעון יש!!!

ומשום כך הוא נסתר מתוך המלאכים העליונים הקדושים. ועל כן התגלה לאברהם בדרך נסתר, שלא ישגיחו בו המלאכים הקדושים, ולא יהיה להם פתחון פה שהקדוש ברוך הוא התגלה על איש ערל. מתי התגלה לו בהתגלות של מלאכים עליונים? כאשר נתן לו ברית קיום הקדש, שכתוב וידבר אתו אלהים לאמר. אלהים - השם של הקדש, ולא כתוב במחזה השם בהתגלות.

לאמר, מה זה לאמר? לאמר ולהכריז בכל לשון שלא תהיה במקסה, לא בלשון אחרת, אלא בלשון שכלם מדברים בה, שיכולים לומר זה לזה ולא יכולים לקטרג ולומר פתחון פה, ועל כן וידבר אתו אלהים לאמר. אלהים ולא מחזה, משום שהיה מכניס אותו לברית קיום הקדש וקרב אותו אליו.

רבי יהודה אומר, משום כך ה"א לא נתנה לו עד שנמול. מה הטעם? שהיא ממש נקראת ברית. ועל כן, כיון שנקנס בברית, אז נתנה לו האות ה"א, שכתוב אני הנה בריתי אתך והיית לאב המון גוים ולא יקרא עוד שמך אברהם וגו'.

אחר הדברים האלה. רבי חייא היה הולך לראות את רבי אלעזר. פגש אותו רבי חגאי. אומר לו, הדרך הזו שמתקנת לפני מר, לאן הולכת היא? אומר לו, לראות את רבי אלעזר. אומר לו, וגם אני אלך עמך? אומר לו, אם תוכל להבין להשפיל למה שדודות של תורה ויכלתי לעמד בהן.

פתח רבי חגאי ואמר, מה שכתוב (במדבר כח) את קרבני לאשי וגו', את קרבני - זה קרבן הבשר שנקרב לכפר דם על דם, בשר על בשר, משום שכל הקרבנות לא נקריבים אלא הבשר לכפר על הבשר.

ובגין כך סתים איהו מגו מלאכי עלאי קדישי. ועל דא אתגלי ביה באברהם באורח סתים דלא ישגיחון ביה מלאכין קדישין ולא יהא לון פטרא, דקדשא בריך הוא אתגלי על פר נש ערל. אימתי אתגלי ליה באתגליא דמלאכי עלאי, בד יהיב ליה ברית קיימא קדישא דכתיב וידבר אתו אלהים לאמר, אלהים שמך דקדשא ולא כתיב במחזה. שמך באתגליא.

לאמר מאי לאמר, לאמר ולאכרזא בכל לשון דלא תהא באתפסאי, לאו בלישנא אחרא, אלא בלישנא דכלא משתעין בה דיכלי למימר דא דא ולא יכלי לקטרגא ולמימר פטרא, ועל דא וידבר אתו אלהים לאמר. אלהים ולא מחזה. בגין דהיה מעייל ליה בברית קיימא קדישא וקריב ליה לגביה.

רבי יהודה אומר בגין כך את ה' לא אתייבה ליה עד דאתגזר, מאי טעמא דאיהי ממש ברית אקרי. ועל דא כיון דעאל בברית כדין אתייבה ליה את ה"א. דכתיב אני הנה בריתי אתך והיית לאב המון גוים ולא יקרא עוד את שמך אברהם וגו'.

אחר הדברים האלה. רבי חייא היה אזיל למחמי לרבי אלעזר, פגע ביה רבי חגאי, אומר ליה האי ארעה דמתקנא קמיה דמר לאן איהו אזיל, אומר ליה למחמי לרבי אלעזר, אומר ליה ואנא נמי איזיל בהך, אומר ליה אי תיכול למספר סגרא למאי דתשמע זיל ואי תוב אבתרן, אומר ליה לא ליחוש מר להאי, דהא אנא שמענא פמה רזי דאורייתא ויכלינא למיקם בהו.

פתח רבי חגאי ואמר, מאי דכתיב, (במדבר כח) את קרבני לחמי לאשי (דף פט ע"ב) וגו'. את קרבני דא קרבן בשרא דאתקרב לכפרא דמא על דמא בשרא על בשרא, בגין דכל קרבניו לאו מתקריבין אלא על בשרא לכפרא על בשרא.

שתשמע - לך, ואם לא - שוב לאחוריה. אומר לו, שלא יחשש מור לזה, שהרי אני שמעתי פמה סודות של תורה ויכלתי לעמד בהן.

פתח רבי חגאי ואמר, מה שכתוב (במדבר כח) את קרבני לחמי לאשי וגו', את קרבני - זה קרבן הבשר שנקרב לכפר דם על דם, בשר על בשר, משום שכל הקרבנות לא נקריבים אלא הבשר לכפר על הבשר.

והכי שמענא אי בר נש חטא בהמה מה חטאת, דקדשא ברין הוא אמר (ויקרא א) אדם כי יקריב מכם קרבן וגו'. אמאי, אלא קדשא ברין הוא עבד רוח בני נשא ורוח הבהמה, ואפריש דא מן דא. ובגין כך (קהלת א) רוח בני האדם העולה היא למעלה ורוח הבהמה וגו' ודאי מתפרש דא מן דא.

עד לא חטא אדם מה כתיב, (בראשית א) ויאמר אלהים הנה נתתי לכם את כל עשב זרע זרע וגו' וכתוב לכם יהיה לאכלה ולא יתיר. כיון דחטא ויצר הרע אשתאיב בגופא דיליה, ובכל אנון תולדין עבד בהו דינא. ולכתר אתא נח וקמא דהא גופא אתבני מאתרא דיצר הרע. אקריב קרבן כמה דאקריב אדם, מה כתיב, (בראשית ח) וירח יי את ריח הניחח וגו'. (וכתיב) כי יצר לב האדם רע מנעוריו. אמר קדשא ברין הוא מכאן ולהלאה הואיל וגופא אשתאיב מההוא יצר הרע, יתענג גופא כמה דאתחזי ליה ייכול בשרא. כירק עשב נתתי לכם את כל.

כד אכיל בשרא. מההוא בשרא אתענג בשרא דיליה ואתערב דא כדא ואתרבי גופא מניה, ומההוא ענג גופא חטא בכמה חטאין. אמר קדשא ברין הוא כפרה על גופא בשרא. בשרא אכיל ובשרא אתרבי מיניה וביה חטא. בגין כך לכפרא על גופיה בשרא. ובשרא דאכיל בשרא עביד דמא לגופא (בגין כך דמא דאשתאר מההוא בשרא דאכיל בשרא עבד דמא לגופא) בגין כך דמא דאשתאר מההוא בשרא לבר אתעתד לכפרא על דמא דאתעביד מההוא בשרא דיליה דכתיב, (ויקרא יז) כי הדם הוא בנפש וכפר.

כתיב קרבני, וכתוב קרבנכם דכתיב, (ויקרא א) תקריבו את קרבנכם, מה בין האי להאי, אלא קרבני. כגון שלמים דאתיין על שלום. קרבנכם, כגון חטאות ואשמות דאתיין בחוץ, מתעתד לכפר על הדם שנעשה מאותו הבשר שלו, שכתוב (ויקרא יז) כי הדם הוא בנפש וכפר.

וכך שמעתי, אם אדם חטא - בהמה מה חטאה שהקדוש ברוך הוא אמר (ויקרא א) אדם כי יקריב מכם קרבן וגו' למה? אלא הקדוש ברוך הוא עשה את רוח בני אדם ואת רוח הבהמה, והפריד זו מזו, ומשום כך (קהלת א) רוח בני האדם העולה היא למעלה ורוח הבהמה וגו'. ודאי נפרדים זה מזה.

במרים שחטא אדם מה כתוב? (בראשית א) ויאמר אלהים הנה נתתי לכם את כל עשב זרע זרע וגו', וכתוב לכם יהיה לאכלה, ולא יתיר! כיון שחטא והיצר נשאר לגופו, ובכל אותם התולדות עשה דין, ואחר כא נח וראה שהנה הגוף נבנה מהמקום של היצר הרע, הקריב קרבן כמו שהקריב אדם, מה כתוב? (שם ח) וירח ה' את ריח הניחח וגו', וכתוב כי יצר לב האדם רע מנעוריו. אמר הקדוש ברוך הוא, מכאן ולהלאה, הואיל והגוף נשאר מאותו היצר הרע, יתענג הגוף כמו שראוי לו, יאכל בשר. כירק עשב נתתי לכם את כל.

בשאוכל בשר, מאותו הבשר מתענג הבשר שלו, ומתערבים זה עם זה ומתגדל ממנו הגוף, ומאותו הענג הגוף חוטא בכמה חטאים. אמר הקדוש ברוך הוא, הבשר כפרה על הגוף. בשר אוכל, ובשר מתרבה ממנו, ובו חטא. משום כך בשר לכפר על גופו, והבשר שאוכל עושה דם לגוף (משום כך הדם שנשאר מאותו הבשר שאוכל, הבשר עושה לגוף דם). משום כך, הדם שנשאר מאותו הבשר שכתוב (ויקרא יז) כי הדם הוא בנפש

כתוב קרבני, וכתוב קרבנכם, שכתוב (שם א) תקריבו את קרבנכם. מה בין זה לזה? אלא קרבני - כמו שלמים שבאים על שלום. קרבנכם - כמו חטאות ואשמות שבאים על חטא ואשם. משום

כך, (במדבר כח) את קרבני - בשר.
לחמי - לחם ויין. ריח - זו
הקטרת. נִיחָחִי - זו נחת ריח
שעושה הכהן בִּרְצוֹן של השם
הקדוש, והלויים בִּרְצוֹן של שיר
ושִׁבְחָה.

הַשְׁמֵרוֹ הַקְּרִיב לִי בְמוֹעֲדוֹ, מַה
זֶה בְמוֹעֲדוֹ? אִם תֹּאמַר כָּל יוֹם
בִּבְקָר וּבְעֶרֶב, מַה זֶה בְמוֹעֲדוֹ?
[נ"א מַה אוֹמֵר שְׁהוּא מוֹעֲדוֹ?] אֲלֹא
הַמוֹעֲדוֹ שְׁשׁוּלֵט בְּאוֹתָהּ עַתָּה
רְצוֹן, הַרְצוֹן שֶׁנִּמְצָא לְמַעַלָּה
בְּדֶרֶגָה יְדוּעָה. וְעַל כֵּן כְּתוּב
בְּמוֹעֲדוֹ.

בַּשִּׁנְיָה הַקְּרִיב. הַכֹּל נוֹטֵלִים
חֵלֶק, וּמִתְפַּזְזוֹת הַקְּלֹפֹת לְכָל
צֶדֶד, וְהַיְחָדֵד נִקְרָב וּמִתְיַחַד,
וְהַמְאֹרוֹת מְאִירִים, וְנִמְצָא רְצוֹן
בְּכָל הַעוֹלָמוֹת, וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא נִמְצָא בְּסוֹד שֶׁל יְחִיד אֶחָד
כְּרֹאֵי. בֹּא רַבִּי חֵיִיא וְנִשְׁק אוֹתוֹ.
אָמַר לוֹ, נָאָה אֶתָּה, בְּנִי, מִמֶּנִּי
לְלַכֵּת וּלְרֹאוֹת אֶת סֵבֶר פְּנֵי
הַיָּמִים. [עוֹד פֶּתַח וְאָמַר דּוֹד הַמֶּלֶךְ, שְׁהוּא
רַבִּיעִי, שְׁהוּא אֶבֶן מִאֲסוֹ הַבּוֹנִים] [נ"א לְמַה דּוֹד
הַמֶּלֶךְ יִרְשׁ הַמְּלֻכּוֹת? שְׁהוּא הַרְבִּיעִי, שְׁהוּא אֶבֶן
מִאֲסוֹ הַבּוֹנִים].

הַיָּבֹו. כְּשֶׁהִגִּיעוּ אֵלָיו, רָאָה
אוֹתָם יוֹשְׁבִים עַל הַשֶּׁעַר. אָמַר
לוֹ לְשֹׁמֵשׁ, לֵךְ וְאָמַר לָהֶם, הַכֹּסֵא
הַזֶּה שֶׁל שְׁלֹשָׁה עֲמוּדִים מַה הוּא
כָּל אֶחָד [הַכֹּל אֶחָד]? אָמְרוּ לוֹ, לֵךְ
וְאָמַר לוֹ לְמַר, שְׁלֹא לַחֲנֹם אָמַר
דּוֹד הַמֶּלֶךְ, שְׁהוּא הַרְבִּיעִי, אֶבֶן
מִאֲסוֹ הַבּוֹנִים. אָמַר לוֹ, לֵךְ וְאָמַר
לָהֶם, שְׁאִיפָה מִאֲסוֹ בּוֹ בְּדוֹד
שְׁהוּא אָמַר אֶבֶן מִאֲסוֹ הַבּוֹנִים.
הַחֲזוֹר רַבִּי חֵיִיא אֶת רֹאשׁוֹ לְרַבִּי
חֲגַאי, וְאָמַר לוֹ, הַשְׁמַעֲתָ בְּזֶה
דְּבָר? אָמַר, שְׁמַעֲתִי בְּפִסּוּק הַזֶּה
שֶׁכְּתוּב (שִׁיר א) "בְּנִי "אֲמִי" נִחְרוּ בִּי שְׁמוֹנִי וְגו', שֶׁהַפְּסוּק הַזֶּה אָמַר אוֹתוֹ שְׁלֹמֹה, וְעַל דּוֹד הַמֶּלֶךְ
הוּא נֶאֱמָר, כְּשֶׁדִּחְדְּחוּ אוֹתוֹ הָאֲחִים שְׁלוֹ מֵהֶם.

וְעוֹד שְׁמַעֲתִי, מַה רָאָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְתַת מְלָכוּת לַיהוּדָה מִכָּל אֲחֵיו? אֲלֹא אוֹתִיּוֹת שְׁמוֹ
חֲקוּקוֹת בּוֹ, וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נָתַן כְּבוֹד לְשְׁמוֹ, וּמִשּׁוֹם כֵּךְ יִרְשׁ אֶת הַמְּלָכוֹת. וְעוֹד שְׁמַעֲתִי,

עַל חֲטָא וְאָשָׁם, בְּגִין כֵּךְ אֶת קְרַבְנִי בִשְׂרָא. לְחִמִּי נִחְמָא
וְחִמְרָא. רִיחַ דָּא קְטוּרַת. נִיחָחִי דָּא נַחַת רִיחַ דְּעִבִּיד בְּהִנָּא
בְּרַעוּתָא דְשִׁמְרָא קְדִישָׁא, וְלִינְאִי בְרַעוּתָא דְשִׁיר וּשְׁבָחָה.

תַּשְׁמְרוּ לְהַקְרִיב לִי בְמוֹעֲדוֹ. בְּמוֹעֲדוֹ מָאי הוּא, אִי תִימָא בְּכָל
יוֹמָא בִּבְקָר וּבְעֶרֶב, מָאי אִיהוּ בְמוֹעֲדוֹ (נ"א מָאי אִיהוּ
דְּאִיהוּ מוֹעֲדוֹ), אֲלֹא מוֹעֲדוֹ דְשִׁלְטָא בְּהַהוּא זְמַנָּא רַעְוָא. רַעְוָא
דְּאִשְׁתַּכַּח לְעֵילָא בְּדֶרֶגָא יְדִיעָא. וְעַל דָּא כְּתִיב בְּמוֹעֲדוֹ.

כִּד קְרַבֵּן אֲתַקְרִיב. כֹּלָא נְטִלִין חוֹלְקָא, וְאֲתַבְּדֵרֵן קְלִיפִין לְכָל
סִטְרָא, וְיִיחָדָא אֲתַקְרִיב וְאֲתִימַחַד וּבוֹצִינִין אֲתַנְהִינִין
וְאִשְׁתַּכַּח רַעְוָא וְרַעְוָא בְּכָל עֲלָמִין וְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִשְׁתַּכַּח
בְּרֹזָא דִּיחָדָא חֲדָא כְּדָקָא חֲזִי. אֲתָא רַבִּי חֵיִיא וְנִשְׁקִיָּה, אָמַר
לִיה יָאוֹת אֲנָתָּ בְּרִי מִינִי לְמִיָּהֶךְ לְמַחְמִי לִיה לְסִבֵּר אֲנָפִין
דִּיּוֹמִין. (תו פֶּתַח וְאָמַר דּוֹד מְלָכָא דְאִיהוּ רַבִּיעָאָה וְאִיהוּ אֶבֶן מִאֲסוֹ
הַבּוֹנִים) (נ"א אֲמַאי דּוֹד מְלָכָא אֲחִסִּין מְלֻכּוֹתָא דְאִיהוּ רַבִּיעָאָה דְאִיהוּ אֶבֶן
מִאֲסוֹ הַבּוֹנִים).

אֲזַלוּ, כִּד מְטוֹן לְגַבְיָה, חֲמָא לוֹן יַחְבִּי עַל תַּרְעָא, אָמַר לִיה
לְשֹׁמֵשׁ זִיל וְאִימָא לוֹן הֵיא בְּרַסְיָא דְתַלַּת קְיִימִין
מַהוּ כָל אֶחָד (כ"א כֹּלָא חֲדָא). אָמְרוּ לִיה זִיל וְאִימָא לִיה לְמַר
דְּלֹאוּ לְמַגְנָא אָמַר דּוֹד מְלָכָא דְאִיהוּ רַבִּיעָאָה אֶבֶן מִאֲסוֹ
הַבּוֹנִים. אָמַר לִיה זִיל וְאִימָא לוֹן דָּאן גַּעְלוּ בִּיה בְּדוֹד דְאִיהוּ
אָמַר אֶבֶן מִאֲסוֹ הַבּוֹנִים.

אֲהֲדַר רַבִּי חֵיִיא רִישִׁיָּה לְגַבִּי רַבִּי חֲגַאי וְאָמַר לִיה שְׁמַעַת
בְּהֵאי מִיָּדִי. אָמַר שְׁמַעֲנָא בְּהֵאי קָרָא דְכְּתִיב, (שִׁיר
הַשִּׁירִים א) "בְּנִי "אֲמִי" נִחְרוּ בִּי שְׁמוֹנִי וְגו'. דְּהֵאי קָרָא שְׁלֹמֹה
מְלָכָא אָמְרוּ, וְעַל דּוֹד מְלָכָא אֲתַמַּר כִּד דְּחוּ לִיה אֲחוּהִי
מִנִּיָּהוּ.

וְתו שְׁמַעֲנָא מָאי חֲמָא קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמִיָּהֶב מְלֻכּוֹתָא
לַיהוּדָה מִכָּל אֲחוּהִי, אֲלֹא אֲתוּוֹן דְשִׁמְיָה חֲקִיקוֹן בִּיָּה,
וְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב יִקְרָא לְשִׁמְיָה וּבְגִין כֵּךְ אֲחִסִּין

שְׁכְּתוּב (שִׁיר א) "בְּנִי "אֲמִי" נִחְרוּ בִּי שְׁמוֹנִי וְגו', שֶׁהַפְּסוּק הַזֶּה אָמַר אוֹתוֹ שְׁלֹמֹה, וְעַל דּוֹד הַמֶּלֶךְ
הוּא נֶאֱמָר, כְּשֶׁדִּחְדְּחוּ אוֹתוֹ הָאֲחִים שְׁלוֹ מֵהֶם.

מלכותא. ותו שמענא יהודה הא אתון דשמיא ודאי,
ד' ליתיה אמאי. אלא דא דוד מלכא דאתקשר
בשמיא מכל בני עלמא דכתיב, (הושע ג) ובקשו את יי
אלהיהם ואת דויד מלכם וגו' הא דוד קשיר בשמיא,
תו דאיהו קשר של תפלין ודאי ד' דוד מלכא (ד"א
קשר של תפלין ודאי), ובגין כך דוד אתקשר
בשמיא.

עאלו, כיון דעאלו יתיבו קמיה, אשתיק רבי אלעזר
ואנון אשתיקו. עאל רבי אלעזר לאדריה שמע
חד קלא דהיה אמר זיל ואימא לון מה דאנון בעיין
דקשרין אנון. אהדר לגביהו. אמר לון אית מאן
דשמע מלה לימא לי. אמרו ליה אנן מחפאן לאנהרא
מגו צחותא דבוצינא עלאה וסברא (ד' ז ע"א) נסבר.
פתח ואמר, (חבוק ב) ויי בהיכל קדשו הס מפניו כל
הארץ. פד בעי קדשא כריף הוא למברי עלמא,
אסתפל גו מחשבה רזא דאורייתא ורשים רשומין
ולא הוה יכיל למיקם, עד דברא תשובה דאיהי
היכלא פנימא עלאה ורזא סתימא ותמן אתרשימו
ואתציריו אתון בגלופיהו.

כיון דאתברי דא הוה מסתפל בהאי היכלא ורשים
קמיה ציורין דכל עלמא דכתיב הס מפניו כל
הארץ רשים קמיה רשומין וציורין דכל עלמא. בעי
למברי שמים מה עבד אסתפל באור קדמא ואתעשף
ביה וברא שמים. דכתיב, (תהלים קד) עוטה אור
בשלמה ואחר כך נוטה שמים כיריעה.

אסתפל למעבד עלמא תמא עבד היכלא אחרא
ועאל ביה ומניה אסתפל ורשים קמיה כל
עלמין לתמא וברא לו. הדא הוא דכתיב ויי בהיכל
קדשו הס מפניו כל הארץ. ה"ס מפניו, ה"ס רשים
קמיה כל נקודין דכל עלמא דאנון שתין וחדש,
כחושבן ה"ס, שתין אנון וחדש אנון, וכלהו רשים
קמיה פד ברא עלמא. בגין כך יקרא קדושא כריף

יהודה - הנה אותיות שמו ודאי. ד'
איננה למה? אלא זה דוד המלך
שנקשר בשמו מכל בני העולם,
שכתוב (הושע ג) ובקשו את ה' אלהיהם
ואת דויד מלכם וגו'. הנה דוד קשיר
בשמו, ועוד, שהוא קשר של תפלין
ודאי, ד' דוד המלך (ד"א קשר של תפלין ודאי),
ומשום כך דוד נקשר בשמו.

נכנסו. כיון שנכנסו, ישובו לפניו.
שחק רבי אלעזר והם שתקו. נכנס רבי
אלעזר לחדרו, ושמע קול אחד שהיה
אומר: לך ואמר להם מה שהם רוצים,
שהרי הם כשרים. חזר אליהם. אמר
להם, אם יש מי ששמע דבר - שיאמר
לי. אמרו לו, אנו מחכים להיות
מוארים מתוך הצחות של המאור
העליון, ולהבין ולהשכיל.

פתח ואמר, (חבוק ב) ויה' בהיכל קדשו
הס מפניו כל הארץ. כשרצה הקדוש
ברוך הוא לברא את העולם, הסתפל
בתוך המחשבה סוד התורה ורשם
רשומים, ולא היה יכול לעמד, עד
שברא התשובה, שהיא היכל פנימי
עליון וסוד נסתר, ושם נרשמו
והצטירו האותיות בחקיקותיהן.

כיון שזה נברא, היה מסתפל בהיכל
הזה, ורשם לפניו ציורים של כל
העולם, שכתוב הס מפניו כל הארץ.
רשם לפניו רשומים וציורים של כל
העולם. רצה לברא שמים, מה עשה?
הסתפל באור הראשון והתעשף בו
וברא שמים, שכתוב (תהלים קד) עטה
אור בשלמה, ואחר כך נוטה שמים
כיריעה.

הסתפל לעשות העולם התחתון,
עשה היכל אחר ונכנס בו, וממנו
הסתפל ורשם לפניו את כל העולמות
למטה וברא אותו. זהו שכתוב ויה'
בהיכל קדשו הס מפניו כל הארץ.
ה"ס מפניו - ה"ס רשם לפניו כל
הנקודות של כל העולם, שהם ששים
וחמש כחשבון ה"ס. ששים וחמש הן.
וכלן רשם לפניו כשברא את העולם.

משום כך כבודו של הקדוש ברוך הוא אינו אלא לאותם שיודעים דרכיו והולכים בהם בדרך אמת כראוי.

ביתנים שהיה מדבר עמם, באה אש והקיפה אותו, והם ישבו בחוץ. שמעו קול אחד שהיה אומר: אי קדוש, הביאני המלך חדריו, בכל אותם החדרים של פני הזקן, העלם הקדוש והעלמה הקדושה שנקמרו המפתחות שלהם בידו, וכלם מתקנים לך ולאותם שבשכילך. ובחייך הקדושים, כל צבא השמים נגילה ונשמחה בך.

כשא"ל ראו כך, הודעו, ופחד רב נפל עליהם. אמרו, איננו ראויים לזה, נצא מכאן ונלך לדרךנו. [הלכו]. ישבו שם כל אותו יום ולא יכלו לראות אותו, ואמרו, אין רצונו של הקדוש ברוך הוא שנשב כאן. נצאו משם והלכו.

בעודם הולכים, פתח רבי חייא ואמר, (שם ap) ברכו ה' מלאכיו גברי כח עשי דברו וגו'. אשריהם ישראל מכל שאר העמים של העולם, שהקדוש ברוך הוא התרצה בהם מכל שאר העמים ועשה אותם חלקו ונחלתו, ועל כן נתן להם תורה קדושה, משום שכלם היו בראון אחד על הר סיני והקדימו עשיה לשמיעה.

בין שהקדימו עשיה לשמיעה, קרא הקדוש ברוך הוא לפמליה שלו. אמר להם, עד כאן אתם הייתם יחידים לפני בעולם, מכאן והלאה הנה בני בארץ

הוא לא איהו אלא לאנני דידעין ארחוי ומתכין בה באורה קשוט בקא יאות.

אדקה דהוה משפעי בהדיהו, אתא נורא ואסחר ליה, ואנני יתבו לבר. שמעו חד קלא דהוה אמר אי קדישא הביאני המלך חדריו בכל אנני אידרין דסבא דאנפין עוליקא קדישא (נ"א עוליקא קדישא) דאתמסרו מפתחן דלהון בידיה, וכלהו מתקנן לך וילאנני דבגינך. ובחייך קדישא כל חילא דשמא נגילה ונשמחה בך.

כד חמו אליו הכי, אודעו, ודחילו סגי נפל עליהו, אמרי, לית אנן חזין להאי, נפוק מכאן ונהי לאורחין, (אולי) יתבו תמן כל ההוא יומא ולא יכילו למחמי ליה, ואמרו לית רעותא דקדשא בריך הוא דגיתב הקא נפקו מתמן ואזלי.

עד דהוה אזלי פתח רבי חייא ואמר (תהלים ap) ברכו יי מלאכיו גבורי כח עושי דברו וגו'. ובאין אנני ישראל מכל שאר עמין דעלמא דקדשא בריך הוא אתרעי בהו מכל שאר עמין ועבד לון חולקיה ואחסנתיא, ועל דא נהיב לון אורייתא קדישא, בגין דכלהו הוה ברעותא תדא על טורא דסיני ואקדימו עשיה לשמיעה.

ביון דאקדימו עשיה לשמיעה קרא קדשא בריך הוא לפמליא דיליה אמר לון עד הקא אתון הויתון יחידאין קמאי בעלמא, מכאן והלאה הא בני בארעא חברים בהדיהו בכלא. לית לכו רשו למקדשא שמי עד דישראל יתחברון בהדיכו בארעא, וכלהו תהוון בחדא חברים לקדשא שמי, בגין דאקדימו עשיה לשמיעה כגוונא דמלאכי עלאי עבדי בקיעא דכתיב ברכו יי מלאכיו גבורי כח עושי דברו לשמוע בקול דברו. עושי דברו בקדמיתא ולבתר לשמוע.

חברים עמהם בכל. אין לכם רשות לקדש את שמי עד שישאל יתחברו עמכם בארץ, וכלכם תהיו יחד חברים לקדש את שמי, משום שהקדימו עשיה לשמיעה כמו שעושים המלאכים העליונים ברקיע, שכתוב ברכו ה' מלאכיו גברי כח עושי דברו לשמוע בקול דברו. עושי דברו בהתחלה, ואחר כך לשמוע.

דבר אחר ברכו יי מלאכי. אליו אננו צדיקנו בארעא דאנון חשובין קמי קדשא בריה הוא במלאכי עלאי בקיעא, בגין דאנון גבורי כח דמתגברי על יצריהון כגבר טב דמתגבר על שנאיה. לשמע בקול דברו. דזכאן בכל יומא למשמע קלא מלעילא בשעתא דאצטריכו.

השתא מאן יכיל למיקם בהדיהו דאנון קדישין עליונין, ופאין אנון דיקלי למיקם קמיהו, ופאין אנון דיקלי (ר"א ל"ג למאן דייכול) לאשתזבא מקמיהו, אשגחיתא דקדשא בריה הוא עליוהו בכל יומא, הוה אנון יכילן למיעל קמיהו. ועל דא כתיב, (תהלים סה) אשרי תבחר ותקרב ישפן חציריך וכתוב (תהלים פד) אשרי אדם עוז לו כף וגו', (עד כאן סתרי תורה):

זהר

ויאמר אברהם אדני יהוה מה תתן לי. אדניי אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד. אלהים יו"ד ה"א וי"ו ה"א. (נ"א אלהים יהוה בניקוד אלהים)

אלא רזא דמלה, חבורא דתרין עלמין כחדא עלמא תתא ועלמא עלאה. מה תתן לי ואנכי הולך עירי. דלית לי בר, ואוליפנא דכל מאן דלית ליה ברא בהאי עלמא אקרי עירי פמה דאת אמר, (ויקרא כ) עיריים יהיו. ואברהם על מה אמר מלה דא דאמר מה תתן לי. כביכול פאילו לא האמין ביה בקדשא בריה הוא.

אמר ליה קדשא בריה הוא אנכי מגן לך בהאי עלמא. שרף הרבה מאד בעלמא דאתי. מיד אתער אברהם ברזא דחכמתא ואמר מה תתן לי, דהא ידענא דלא קביל אגר למיעל ביה בההוא עלמא בר נש דלא אוליד בר, ועל דא אמר מה תתן לי ואנכי הולך עירי, דהא לא תתן לי דלא זכינא ביה. מפאן דבר נש דלא זכי בבנין

זוהר
ויאמר אברהם אדני יהוה מה תתן לי. אדניי - אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד. אלהים - יו"ד ה"א וי"ו ה"א. (נ"א אלהים יהוה בניקוד אלהים). אלא סוד הדבר - חבור של שני עולמות יחד, העולם התחתון והעולם העליון. מה תתן לי ואנכי הולך עירי, שאין לי בן. ולמדנו, שכל מי שאין לו בן בעולם הזה נקרא עירי, כמו שנאמר (ויקרא כ) עיריים יהיו. ואברהם, על מה אמר הדבר הזה שאמר מה תתן לי? כביכול לא האמין בקדוש-ברוך-הוא?

אמר אמר לו הקדוש ברוך הוא, אנכי מגן לך - בעולם הזה, שרף הרבה מאד - בעולם הבא. מיד התעורר אברהם בסוד החכמה ואמר מה תתן לי, שהרי ידעתי שלא מקבל שכר להכנס לעולם ההוא אדם שלא מוליד

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזרפירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויזתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וקראונו יראיו. וזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עזאנו במהרה ביימינו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביזם ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע בייעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקנים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחמנו ואין עמו אל נכר, יראו עיינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא). מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... וביזם שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לקמי ותמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קִדְשָׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיַּחוּס וַיַּחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵּר אֶהְלֹו לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִּל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵק מִפְּגִינִים מְכַרָּה: שֶׁקֶר חָחַן וְהִכָּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלָּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּהְלָלוּהָ בְּשַׁעְרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידהון ועל כל תלמידי תלמידהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוּרה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוּרה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

אור אדום

קדושת בית הכנסת (א)

מי נכתב ליע בספרו של רשעים???

אמר רבי יוחנן שלשה ספרים נפתחו בראש השנה, אחד של רשעים גמורין ואחד של צדיקים גמורין ואחד של בנינונים (ראש השנה דף ע"ד י"ב)

בתקוני זהר תקון (י"ח דף י"ג ע"ב) בְּדָבוֹר הַפְּתִיחִיל בְּיִנּוּנִים, וְזֶה שְׁנוֹן... צְדִיקִים... יְהִיב לֹן שְׁאֲלִינוּ דְלָהֹן מְלַכְר, [הבנינונים הפלך נותן להם את שאלתם מבחיו, כי הפלך מְדַבֵּר עִשָּׂהם בַּכּ מִבְּחִין בְּנִי]. וְלֹא עֲלִינוּ לְנָא, [ואין להם זכות להקנס לפניה]. [רשעים] [אכל הרשעים אין תפלתם נשמעת אפילו מבחיו, אלא] אֲדִתְּלִין מִתְּפִין [הם נדחים משם, דהינו תפלתם דוחים את תפלתם], וְלֹא יְהִיב לֹן שְׁאֲלִינוּ דְלָהֹן, [ואין קדושת ברוך הוא נותן להם את בקשתם]. אֲלֹא עֲלִיָּהוּ אֲתִמֵּר [אלא עליהם נאמר] [ישעיה א' ב'] מִי בָקֵשׁ זֹאת מִיָּדְכָם רַמְסֵ חֲצָרִי [פרוש לבוא לביתי להתפלל וְלָרֵם חֲצָרִי], כִּי עַל יְדֵי שְׁמֵי פִגְם בְּמַעֲשֵׂיהֶם נִפְגְּמוּ נִשְׁמוֹתֵיהֶם, [ואין תפלתם מתקבלת]. וְאֲלִינוּ אֵינוֹן [רשעים], דְּהוּ מִבְּחִין לְמַלְכָּא בְּצִלוֹתָהוֹן [ואלו הם הרשעים שהיו מבחין את הפלך בתפלתם דהינו שגרו קלון להשיכה השוכה בבית הגגות], דְּמִנְחֹן לְמַשְׁמַע צִלוֹתָא [על ידי שהם מניחים מלשמע את תפלת השליח צבור], וּפְסָקִין לָהּ עַל שִׁיחָה בְּטִלָּה [ומפסיקים באקצע בשיחה: בטלה (מפרישים)].

זוהר הקדוש סדר שמות (דף ק"א ע"ב): ומאן דְּמַשְׁתַּעֲי בְּבִי כְּנִישְׁתָּא בְּמִלִּין דְּחֹל, וְיִי לִיה, דְּאֲחִי פְרוּדָא, וְיִי לִית דְּגִנְע מְהִינְתָּא, וְיִי לִיה דְּלִית לִיה חֻלְקָא בְּאֵלְהָא דִּישְׂרָאֵל, דְּאֲחִי דְּהָא לִית (לִיה) אֲלֵהָ, וְלֹא אֲשַׁתְּכָה תְּפִין, (ולית ליה חולקיה ביה) וְלֹא דְחִיל מְנִיָּה, [ואנהי קלנא בתקנא (ס"א בתקופא) עֲלֵהָ דְלֵילָא].

סדר ויקרא (דף ע"ה ע"ב): תִּנְאָנָא, עַל ג' מְלִין מְתַעֲבָבִין יִשְׂרָאֵל בְּגִלוֹתָא, עַל דְּעֲבָדִין קִלְנָא בְּשִׁכְנֵיהֶם בְּגִלוֹתָא, וּמַהֲדִיר אֲנִפִּיָּהוּ מִן שְׁכִינָתָא, וְעַל דְּמַסְכְּבִי גְרַמְיָהוּ קְמִי שְׁכִינָתָא, וְכִלְהוּ אֲוִקִּינָא בְּמִתְנִיָּתָא דִּילִין.

הרי כל בהדיא, ומי שמוח לשמוע חזרת התפילה ופסק על שיחה בטלה וקרא רשע, ומבא למלכא חס ושלום, וכמו שכתב בזוהר הקדוש דעביד קלנא בשכינתא חלילה, וכל הרואה דברים הנ"ל תסמר שערות בשרו, וכל דבריהם כנחל אש על אלה יהיה אזיר וזירי הרבה מאוד שלא לדבר בתוך תפילתו כלל.

והאיר אחד מן מגדולי המפובלים בבגדד: היאר אנו יכולים לזכות לבנין בית המקדש אם אנו מבזים את מקדש מענו? והשאלה עדיין מהדהדת בין חתלי בית המדרש...

בידכם הדבר, הנכם יכולים לשנות את המצב להעיר ולעורר בענין זה, ובזכות השמירה בקדושת בית מדרשונו נזכה לבנין בית קדשונו כי היא בית חייו במהרה בימינו, אמן.

סיפור בהמשכים

את האלף בית קשה הגיעו לתקופת ההתבגרות, הם התחילו להקבין עד פה עובדים חייבים ומה קשה גורלם, הרגישו את עצמם משפלים ונחותים, מניחים וכדורים ללא אח ורע שגייבו את ריבם, תנאי חייבים הפכו אותם למין אחר-פחית מסרבלים ומגשמים, הרעב הציון תמיד מבין עיניהם כמו מעיני זאבים ביער. כלם התרחקו מהם כי הם נראו כמו ילדי גונגל: מלכלכים ומגדלי פרא, יחפים, קרועים ובלואים.

באותם הימים היו הרשויות בקראקא גובות מס כבד ממשר פשר, כך שפחירו היה גבוה מאד, וכן אנשים אמידים היו יכולים להרשות לעצמם את התענוג לאכל בשר בימות החל. אנשים בעלי הנכסות נמוכות היו טועמים בשר רק בשבת. בין שפרבית הלקוחות באטליו היו המשפחות הגבוהות, בעלי השפמו, היו שולחים להם את מנת הבשר הביתה. מלאכה זו הטלה, כפופו, גם היא על כתפי היתומים. היתה להם אפוא עבודה כפולה: השכם בבקר היו עובדים עבודת פרח פשה שעות באטליו עצמו, ולאחר מכן החל משעה שמונה-תשע בבקר היו יוצאים למחלקת הבשר בבתי הגידים.

בסימס את עבודות הפנים של האטליו, להפשית את העורות, לגרם, לחתך ולגשר, לנקות ולשטף, היו מעמיסים על כתפיהם כבדות סלים עם עשרות קילוגרמים של בשר ומרצוים אותם לפרחשים של פסאט על פני כל העיר. אם העיני לבקש שיתנו להם קדם לאכל, היו הדוד והדודה מפליאים את מכותיהם בגלל "חצפה שכזו" ומכריחים אותם לצאת לשליחיותיהם, לשבונם מתנפצת מרעב.

"באשר תביאו את הקסר מחלקת הבשר, נלעית לכם את הכנס באכל..." כקנה הדודו.

לא היתה להם אפוא שום ברכה, והם נאלצו לצית. על משקבי הפש הבונונים היו בוכים על מר גורלם, ומרטיבים את הפש בדמעותיהם, דמעות של יתומים חסרי ישע, אך לבקנם לא היתה און קשכת.

המשר יבוא בע"ה

והמשר לדברי זוהר הקדוש המשיכו החכמים בכל הדורות להתרות ולעורר בענין הכשרות.

אין עברה גדולה כל כך במאכלות אסורות שפנה יצאו מדינות שלמות לתרבות רעה (סדר דברי חיים סימן ז).

לפי מה שחל לא בא בשנת הכתר? - תשובה: עבור שוחטים קלים, ודבר הנשיה שפרח משפט.

כל האוכל מאכלות אסורות מעבב ביאת משיח צדקנו - מי הרחיב את ביתנו אשר עדיין לא נגבה בגיטנו, והשיכה גלות עדיין בעוונות - מדוע לא בא וישי גם תמול גם היום? עבור שוחטים ששאכלים גבלות וטרפות (ברית ספה ספה על הגדה של פסח).

רב אפיקורסות רח"ל מתנפץ באדם על ידי אכילת גבלות וטרפות, וטוהר משה פרישת קדושים.

מאכלות אסורות פוגם אפילו בשוגג, אלא שישיתנה הפגם דמדיד תעשה נפשו שקין, ובשוגג תפסקם נפשו ונזמאט (אור החיים הקדוש פקדון שמיני).

אם אדם קדושים ופרשים משקוצי גבלות וטרפות הרי אדם שלי, ואם לאו אינכם שלי (רש"י משפטים ל').

נקנס בו מחשבת פסיה ופיונות (רמב"ם).